

щането, че обстоятелствата в културния ни живот са се стекли така, че именно презумпцията за срыв, срез, разрыв, прекъсване е задействана най-мощно и безотказно в критическите текстове. Затова непременно трябва да заявим, че изобщо не се стремим към конфронтация с една по принцип атрактивна теза, каквато е тезата на М. Фуко за прекъснатост в непрекъснатото, за разрыв в неразрывното, за непрестанните разединявания на единното. Смятаме обаче, че, приложено съвсем в началото, преждевременно към поезията на Яворов (през периода 1901–1904 г.), подобно схващане априорно затъмнява рецептивния облик на Яворовата поезия. Това в значителна степен предопределя амбивалентното съотнасяне, въобще докосване до „фукоянската“ проблематика тук (неслучайно поставяме авторитетния атрибут в кавички, за да бъдем наясно, че в случая говорим нарицателно за институционални възгледи в литературата, че ги анонимизираме дори). Много често ще улавяме себе си как прибягваме до и мислим със категориите на М. Фуко, как разполагаме изводите си за поезията и символите на Яворов в своеобразен „фукоянски“ контекст, от който просто е немислимо да бягаме, тъй като владее посоката на разсъжденията ни, проникнал е мисловността ни, както и начина, по който сме решили по-нататък да представим „символния модус“ (У. Еко) на Яворов. Въпреки това ще полагаме усилия да отхвърляме – повече или по-малко успешно – този преднамерено наложен над Яворовото поетическо творчество дисконтинуитет. А също така ще се стремим да възстановим един съдбовен за трайната рецепция на Яворовата поезия процес: извличането на символичното образувание *граница* от поетовите текстове, възвеждането му до ранг на критическа метафора, която, формулирана по различни начини, е положена върху поетиката на Яворов – чрез нея именно се постулира разединението, могъщият срыв, отворил пролома в тази лирическа текстовост. Веднъж издълбан, този пролом увлича в себе си всевъзможни типове интерпретации. От-